

ЧЕСТИТА

ПРОЛЪТЪ

Здравецъ

Детски вестникъ за здравно възпитание, предпазна медицина и здравъ животъ

ПОДПИШЕ АБОНАМЕНТЪ 10 ЛВ.
НА НАСТОЯЩЕТО СЪ ОТСТАВКА ЗА НА ГЛАВНО
НА РАЧНА ПРОДАВНА ЕДНО БР. 2 ЛВ.

ИЗЛЪЗВА МЕСЕЧНО ПРЕЗЪ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪ 10 БРОЯ
ГЛАВ. РЕДАКТОРЪ: Д-РЪ Н. СТАНЧЕВЪ — сина, по вѣст, и детски болести
РЕДАКТОРЪ-СТОПАННИКЪ: ЦАРОВА Д-РЪ СТАНЧЕВА
София, 1. Сердика 18. II. ет. Пощ. чек. сметка № 1413. Тел. 2-73-27

ОБОРЕНЪ ВЪ ПРЕПОРАКЪ ОТЪ ИЛИИНО
НА ВАРОВЪ, ПРЕСЪСЪ ЗАВ. № 5441 ОТЪ
О.Х. 1936 г. ет. ГЛАВ. РЕДАКТОРЪ
СЪ ОПР. №12545, 17. VIII 1936 год.

Сътрудничатъ именити наши детски писатели, лѣкари,
педагози, художници, композитори и учители

Всѣ „Здравецъ“ е членъ на „Болг. журнал. д-во — София“, съ
преустановенъ уставъ съ започѣтъ № 2906 отъ 20. X. г. ет. М-ство
на вътрешнитѣ работи и народното здравие

Зовътъ на Царица Пролѣтъ

Баба Марта — ту добра, ту сърдита, вече си отиде,
мили здравчета. Засмѣяните Априлѣ, подкаралѣ колес-
ница, въ която седи Царица Пролѣтъ, пристига веселѣ
между насъ. „Колко е хубава!“ — чуруликатъ птички-
тъ и я посрѣщатъ съ весели пѣсни. „Колко е мила!“ —
си казватъ децата и чинатъ по полето и въ гората за
да се надишатъ на свежия дѣхъ, съ който пролѣтнитѣ
цвѣта изгълватъ въздуха.

Царица Пролѣтъ е весела и засмѣна. Тя рѣси на-
вредъ цвѣта, усмивки и пѣсни. Тя приканва хората къмъ
трудъ по ниви и градини — да ги засѣятъ съ храни,
зеленуци и плодни дръвчета, които ще ги изхранватъ
за здраве, сила и животъ.

А колко пъкъ е чиста Царица Пролѣтъ! Тя зове
всички къмъ чистота и новъ животъ. Цѣла зима съ
сѣбрани нечистоти въ къщи и дворове — сега все-
ко трѣбва да се почисти. Нейнитѣ помощници — пти-
ци, слънчеви лѣчи и здравчета навредъ зоватъ:

Почистете къщи и дворове!
Версайте стѣгъ си!
Изтупайте дрехи, дошени и завинки!
Избършете праха и измийте подовѣтъ!
Напечете всичко на слънцето!

Отварете широко врати
и прозорци!
Изхвърлете натрупаната
сметъ и торѣ!
Изжпете се!

Тогавъ само Царица Про-
лѣтъ ще ви дари съ здра-
ве, щастие и честитъ жи-
вотъ!

Чичо Здравецъ

Срѣдъ нивата

Притисналъ въ раце калпакъ,
Саминъ срѣлъ нивата стои.
Тѣй радостенъ е днесъ селякъ,
че пролѣтния дѣждъ рѣмъ...

Една надежда го окриля
Подъ чистия небесенъ сволъ,
да бже жетвата богата
и да изхрани цѣлъ народъ!

Шуми зелената пшеница,
любай я, вѣтръко крилатъ,
днесъ всѣка капка е жълтица —
Гергьовския дѣждъ е благо-
дѣтъ!

Весла Паспалеева

СЛЪНЦЕ

Слънце, грѣй съ лѣчи надъ
мене

и ме закалявай,
мойтъ бузички засмѣни
ти заруменявай!

Да се радватъ: татко, мама
и да ме обичатъ,
дишамъ: пилецѣто сладко
ти да ме наричатъ.

Като птичка лекокрила
слѣнце, тебъ се моля,
вѣдай ми ти въ сърдитѣ сила
и жельзна воля!

Слънце, грѣй съ лѣчи надъ
мене

и ме закалявай,
мойтъ бузички засмѣни
ти заруменявай!

Симеонъ Мариновъ

ПРОЛѢТНИ ДАРОВЕ

— Ахъ-ахъ! Какво прѣсно яйце! Още е
топличко!

— ТОЗИ БРОЙ Е ДВОЕНЪ И СТРУВА 2 ЛЕВА —

ПОЗДРАВЪ ОТЪ ПЪРВИЯ ЦВѢТЪ

Пролѣтна радостъ кацна
на любимото си клонче,
извирка
свои поздравъ къмъ плъкитѣ,
които сънуваха своя развѣтъ,
завъртя главичка, подскокна на
средното клонче, после на дру-
го и, като спокони по този
начинъ цѣло черешово дръвче,
ти разпери широко крилатата
си и хвърляна.

— Виждашъ ли, колко е
радостна Пролѣтна Радостъ
каза любимото клонче на свое-
то съседче. Не знаи ли туй,
че скоро ще ни бже позволе-
но да отворимъ вратичкитѣ на
нашитѣ дѣца?

— Не знамъ, дали е тѣй, ка-
за другото клонче. Пролѣтна
Радостъ е винаги радостна и
азъ не мога да позная, дали
тука има нѣщо особено.

— Има, казвамъ ти, има! И
за да се увѣришъ ти, азъ ей
сега ще я запявамъ. Но чуй я,
ти говори. Ето виждашъ ли?
Тамъ е и Зимица Скрѣбъ, че,
такъ на онова дърво. Погледди,
какъ е отпуснала тя главичка-
та си, а вижъ Пролѣтна Ра-
достъ колко е весела. Чувайшъ
ли, ти разказва. Нека да по-
слушаме.

И двѣтъ клончета се прѣгъ-
наха и, като опънаха всѣка

своя клетчица, тѣ и двѣтъ по-
трепнаха отъ радостна изне-
нада.

— Топло, каза любимото,
чуано топло, тя идва!

— Штъ, не произнасяй! Пом-
нѣй ти колко пакти вече се
мамимъ?

— Но на менъ ми е топло и
радостно, разбирашъ ли? Тя
идва, нищо не утѣшавъ!

— Не виная така, пакъ съ
своето каза предпазливото
клонче: не се ли страхувашъ,
че тѣ ще изкочатъ преждевре-
менно?

— Да изкочатъ, нека изко-
чатъ, азъ искамъ!

— Кой? Кажете ми, кой ид-
ва? запитъ едно съвсемъ малко
клонче. Кой идва?

— Пролѣтъ!

Това изнурулика Пролѣтна
Радостъ. Но томи пакъ тя не
бже сама. Волѣше съ себе си
и Зимица Скрѣбъ. При появя-
ването на Пролѣтна Радостъ
любимото клонче и неговото съ-
седче се разлюляло отъ ра-
достъ, до тѣхъ други, после
други и най-поизрѣ цѣлото че-
решово дърво се люлѣеше отъ
чирканитата на орляка враб-
чета, които долетѣха тука.

— Не искате ли най-сетне

да мѣлкнете? извика едно по-
старо врабче. Нека вземъ как-
во ще ни каже Пролѣтна Ра-
достъ. Може би тя съ кани да
ни прочете писмото отъ Слад-
кодулка.

— Писмо ли? Какво писмо?
— Сладкодулка я пишела,
че тѣзи дни трѣгва.

— Ами, кичъ не ъ вѣрвамъ
азъ, нито на нея, нито на Про-
лѣтъта, тѣ, дето все обещава,
а не идва. Токловина много студъ
и глалѣ прекарѣхъ тази зима,
че вече на нищо не вѣрвамъ.

— Зано си такъвъ, защо раз-
валяшъ настроението на дру-
гитѣ? Билъ си прекарѣлъ студъ
и глалѣ. Само ти ли? се обади
едно врабче, което никакъ не
обичаше оплакването.

— Ами пакъ ти защо се
обаждашъ?

— Ами ти?

— Ами ти?

И сега по цѣлото дърво се
чуваше само „ами ти“, „ами ти“.

— Бурборковици! неразбрани,
че мѣлкнете ли най-поизрѣ?
Съ валяна кръсьше се нака-
рѣла Пролѣтна Радостъ да се
откаже отъ намѣренето си.

— Пѣкъ като се караме, мо-
же и самата Пролѣтъ да не
дойде.

— Хайде де, Зимица Скрѣбъ,
ти пакъ сега го рече. Нѣма да
дойде, ти тебе слуш!

Врабчето, което каза тѣзи

думи бже много учено. Презъ
всичкото време на неприятната
то мѣла, но като чу думитѣ
на Зимица Скрѣбъ, не можа да
се стѣрпи да не отговори.

— И да вѣрвашъ, и да не
вѣрвашъ, тѣ че дойдѣ! заключи
ученото врабче и пакъ се от-
дрѣгна настрана.

А какво се случи въ това
време? Една рѣка се бже про-
тегнала презъ прозорцѣта и бже
изспала трошици и едно
врабче бже видѣло това. За
еднѣй мигъ само цѣлѣятъ ор-
лякъ отлетѣ нататѣкъ. На дръ-
вото остана само Зимица Скрѣбъ
и ученото врабче.

— Защо не дойде на обѣ-
да? я запитъ приятелката ѝ ко-
гато се завърна. За всички има-
ше. Сега тѣ всички сѣ радост-
ни, и всички вѣрватъ, че Про-
лѣтъта идва.

— Моля ти се, разправи ми
оше веднажъ онова, каза Зи-
мица Скрѣбъ, като да не бже
чула думитѣ на приятелката си.

— Спокохъ си азъ на клон-
чето и едно нѣщо „капъ“ на
главата ми.

— Една капчица?

— Една капчица, която се
бже изцедила отъ клончето
надъ мене.

— Една капчица само?

— Е да! Една капчица, ро-
дена отъ цѣлуквата на единъ
слънчевъ лѣчъ.

— Една капчица и ти по-
вѣрва, че идва Пролѣтъта? Азъ
пѣкъ бжихъ заплакала. Разби-
рашъ? За мене това цѣло
значи, че цѣлѣятъ свѣтъ пла-
че и че азъ трѣбва да плача.

— Ехъ ти, Зимица Скрѣбъ, ти
като мислишъ само за своята
скръбъ, трѣбва да се научишъ
да разбирашъ. Чувай, на клон-
чето, на което бже плакала
ти, сѣ образува ледъ. Този ледъ
не искаше да се стопи, защо-
то ти никогъ на нищо не се
заравда. Нито единъ слънчевъ
лѣчъ не можа да те стопи и
да те напара да попѣше.

— Но тази сутринъ, про-
дължи по нататѣкъ врабчето,
защото Пролѣтна Радостъ бже
се замѣляла, тѣ отиде тамъ
и макаръ да не ъ бже топло,
запѣ. Тогавъ оми слънчевъ
лѣчъ, който не бже чулъ отъ
тебе никогъ нито една пѣсничка,
се заравда, нѣду духалцето
си и ледѣтъ, образуванъ отъ
твоитѣ слъзи, започна да се
топи. И тогавъ „капъ“, една
капчица капна на главата на
Пролѣтна Радостъ.

— Тѣй е, продължи Пролѣт-
на Радостъ. Отъ главата ти
протече къмъ устата ми, азъ,
отворихъ клончето си и едно
топло нѣщо влѣзѣ въ мене.
Чакъ въ сърдцето си устѣхъ
азъ тази капчица. И тогавъ на

(Слѣдва на стр. 2, колонна IV)